

„Jó célt nem lehet...”

Áll egy szobor a Galaxis Egyesült Világainak szívét jelentő ötven zsúfolt négyzetmérföld egymás fölé tornyosuló épületei közötti, egyetlen békés kis foltban, a Hősök Parkjában.

Olyan helyen áll, ahonnan láthatja a csillagokat éjjelente. Egyéb szobrok is szegélyezik a parkot, de ez magányosan álldogál közepén.

Nem a legjobb szobor. Vonásai túl nemesek és ridegek, hiányzik belőlük az élet. A szemöldök túl magas, az orr túl szimmetrikus, az öltözék túl rendezett. Úgymond, túl szenteskedő az egész megjelenítés. Az ember így gondolhatja, hogy akit ábrázol, az sokat ráncolta a homlokát az élete során, vagy sokat csuklott, de maga a szobor nem ad helyet ilyesfajta tökéletlenségnek.

Persze, mindez csak érthető túlkompenzálás, végeredményben művészi túlzás. Amíg élt, nem emeltek szobrot ennek a férfinak, és a visszatekintés lehetőségével megáldott utókor büntudatot érzett emiatt.

Az alapzaton a „Richard Sayama Altmayer” név áll, alatta egy rövid frázis és függőlegesen elhelyezve három dátum. A mondat így szól: „Jó célt nem lehet elbukni.” Emellett áll a három időpont: 2755. június 17., 2788. szeptember 5. és 2800. december 21. - új időszámítás szerint, amelyet az első, az ősi korban ezerkilencszáznegyvenötödikként számon tartott évben bekövetkezett atomrobbanástól kezdtek.

E dátumok egyike sem a férfi születésének vagy halálának napját jelöli. Nem is a házassága vagy valamiféle nagy tett időpontját mutatják, sőt még csak nem is olyasmit, amire az Egyesült Világok lakói örömmel és büszkén emlékezhetnének. Ezek is a büntudat kifejezéséhez tartoznak.

A lehető legegyszerűbb módon ezek azok a napok, amelyeken Richard Sayama Altmayer börtönbe került a véleményéért.

1. - 2755. június 17.

Huszonkét éves korában Dick Altmayer teljes mértékben képes volt haragot érezni. Sötétbarna haját rövidre vágatta és még nem növesztette meg bajuszát, amely a későbbi éveiben karakteresebbé tette az arcát. Orra természetesen már akkor is keskeny és magas volt, de arcvonásait még a fiatal kor jellemezte. Jellegzetes soványsága csak később alakult ki és tette meg az orrot annak a viszonyítási pontnak, amely ma a több trillió iskolásgyerekek fejében él.

Geoffrey Stock megállt az ajtóban, és végignézett barátja dühének eredményén. Kerek arcában tekintete mindig hüvös nyugalommal ült, holott már magára kellett öltetnie a katonai egyenruhát, amely a második bőre marad egész hátralévő életében.

- Jóságos Galaxis! - mondta.

Altmayer felpillantott.

- Helló, Jeff!

- Mi történt? Azt hittem, az elveid tiltanak mindenféle pusztítást. Erre itt egy elektronikus könyvolvasó, meglehetősen elpusztulva... - Közelebb lépett, és két ujjá közé csippentve egy épen maradt sarkot felemelte a kis szerkezetet.

- Épp olvastam, amikor megszólalt a hullámvevőm - válaszolta Altmayer. - Hivatalos üzenet. Te is tudod, melyik.

- Tudom. En is megkaptam. Hol van?

- A padlón. Amikor rám bőfögött, letéptem a hengerről. Várj, kidobom az atomizálóba!

- Ne csináld, hé! Nem szabad...

- Miért ne?

- Mert semmit sem érsz vele. Mindenképpen jelentkezned kell.

- Miért is?

- Ne légy seggfej, Dick!

- Ez elvi kérdés, azt az úrférgit neki!

- Hülyeség! Nem harcolhatsz egy egész bolygó ellen!

- Nem is akarok az egész bolygó ellen harcolni. Csak azok ellen, akik háborút indítanak.

Stock vállat vont.

- Az az egész bolygót jelenti. Az csak süket duma, hogy a vezetők küldik harcolni a szegény, ártatlan népet. Gondolod, ha szavazás lenne, a nép túlnyomó többsége nem támogatná a háborút?

- Az semmit sem jelent. A kormány számlálja a szavazatokat...

- És irányítja a propagandát. Tudom. Már épp elégszer hallottam tőled. De miért ne jelentkeznél?

Altmayer elfordult.

Stock folytatta:

- Kezdjük ott, hogy a testi felmérésen sem mennél át.
- Átmennék. Már voltam az űrben.
- Az nem jelent semmit. Ha az orvosok felengedtek egy személyszállítóra, akkor nincs szívzörejed vagy aneurizmád. A katonai hajókon ennél sokkal többre van szükséged. Honnan tudod, hogy megfelelnél?
- Mellékes, Jeff, és sértő is! Nem arról van szó, hogy félnék a harctól.
- Gondolod, hogy így megállíthatod a háborút?
- Bár tehetném! - Altmayer hangja érezhetően reszketett beszéd közben. - Arról az elképzelésemről van szó, hogy az emberiségnek egységesnek kellene lennie. Nem kellene háborúzni vagy egész űrflottákat építeni csak a pusztítás érdekében. A galaxis készen áll, hogy megnyíljon az emberi faj együttes erőfeszítése előtt. Ehelyett klikkekre szakadva öljük egymást már közel kétezer éve, közben félredobjuk az egész galaxist!

Stock felnevetett.

- Ahhoz képest egész jól megy! Több mint nyolcvan független bolygórendszert laktunk be.
- És egyedüli intelligens lények vagyunk a galaxisban?
- Ó, persze, majd elfeledkeztem az ördögeidről! - Stock a homlokához tette két öklét, és felfelé nyújtott mutatóujjakkal integetett.
- A te ördögeid is. Meg mindenkié. A diaboli egyetlen, egységes kormány alatt több bolygót hódított meg, mint amennyit a mi nyolcvan független rendszerünkben találunk.

- Persze, és a legközelebbi bolygójuk alig ezeröttszáz fényévre van a Földtől. De nem baj, mert oxigéndús atmoszférában amúgy sem életképesek. - Stock barátságos hangulata elpárolgott. Kurtán vetette oda: - Nézd, azért jöttem, hogy elmondjam, a jövő héten jelentkezem vizsgálatra. Jössz velem?

- Nem.

- Te aztán tényleg elhatározta magad!

- Tényleg elhatározta magam.

- Tudod, hogy ezzel semmit sem érsz el? Nem fognak máglyákat gyűjtani a Földön a kedvedért. Nem lesznek fiatalok milliói, akiket háborúellenes sztrájkba hajszol a példád. Egyszerűen csak börtönbe dugnak.

- Akkor legyen a börtön.

S valóban börtönbe zárták. Az atomkor 2755. évében, június 17. napján Richard Sayama Altmayer elutasított mindenféle védelmet, és rövid pert követően börtön- büntetést szabtak ki rá, három évre vagy a háború időtartamára, amelyik hosszabb. Kicsivel több mint négy évig és két hónapig ült, amikor a háború véget ért a határozott, de nem túl borzasztó santanniai vereséggel. A Föld megkapott bizonyos vitatott helyzetű aszteroidákat és különféle kereskedelmi előnyöket. Emellett korlátozásokat vezettek be a santanniai űrhadseregbe.

Az emberi faj összes vesztesége több mint kétezer hajót számlált, természetesen a legénységük nagy részével együtt, amihez több millió élet elvesztése járult a bolygóbombázások következtében. A két vitázó hatalom flottái elég erősek voltak ahhoz, hogy a bombázókat ne engedjék beljebb a bolygórendszereik szélénél, így a Föld és a Santanni gyakorlatilag érintetlen maradt.

A háború eredményeképpen azonban az emberi birodalmak közül a Föld rendelkezett a legerősebb katonai erővel.

Geoffrey Stack végigharcolta a háborút, és többször is megjárta a csatateret. Ennek ellenére ép és sértetlen maradt, a háború végére az őrnagyságig vitte. Helyet kapott az első diplomataküldöttségben, amelyet a Föld indított a diaboli világokra, első politikai és katonai lépésként a további terjeszkedés felé.

2. - 2788. szeptember 5.

Megérkeztek a Földre az első diabolik. A plakátvetítők és a Szövetség Pártjának híradásai meglehetősen egyértelművé tették ezt mindazoknak, akik esetleg nem tudták volna. Újra meg újra felsorolták az eseményeket, természetesen időrendben.

Az emberek felfedezői először a század elején találkoztak a diaboli fajjal. Az intelligens lények valamivel előbb fedezték fel a csillagközi utazás módját, mint az emberek; galaktikus birodalmuk is nagyobbak bizonyult, mint amekkora teret az emberiség kifaragott magának az űrből.

A nagyobb emberi bolygórendszerek és az idegenek közötti rendszeres diplomáciai kapcsolat úgy húsz éve alakult ki, közvetlenül a Föld és a Santanni között dúló háborút követően. Akkoriban a diaboli helyőrségek már húsz fényéven belül voltak az emberek peremvidéki központjaitól. A küldöttségek kereskedelmi egyezményeket írtak alá és lakatlan égitestek tulajdonjogairól döntöttek.

Végül egy küldöttség eljutott a Földre is. A galaxis legnagyobb emberi központjának lakói egyenlőként fogadták az idegeneket, talán még egyenlőbbként is. A Szövetség Pártja hangosan kürtölte szét a galaxisban a legkülönösebb statisztikát: bár a diaboli faj lélekszáma kisebb volt, mint az embereké, mégis az emberiség

csupán öt új bolygót kolonizált az utóbbi ötven év során, míg a diaboli esetében ez a szám ötszáz közelében járt.

- Százat eggyel szemben! - kiáltottak fel a szövetségpártiak. - Csak azért, mert egyetlen politikai szerv irányítja őket, míg minket száz. - Azonban a Földön viszonylag kevesen, és a galaxis többi ember lakta bolygóján még kevesebben figyeltek oda a szövetségpártiak felkiáltásaira és a Galaktikus Unió létrehozására irányuló próbálkozásokra.

A diaboli küldöttség öt tagja mindennap ugyanazon az útvonalon haladt végig a különleges létfeltételekhez igazított hotelszobából a Védelmi Minisztérium épületéhez, és az utat szegélyező tömeg a legkevésbé sem mutatkozott ellenségesnek. A többség csupán kíváncsiskodott, alig néhányan lázadoztak.

Holott az idegenek nem nyújtottak kellemes látványt. Nagyobbak, jóval testesebbek voltak az embereknél, négy zömök lábuk közel állt egymáshoz, és fent két mozgékony kar egészítette ki őket. Ráncos bőrüket nem fedték el ruházattal, és széles, pikkelyes arcuk nem mutatott földi ember számára értelmezhető kifejezést. Legmegdöbbenőbb vonásaik egyike a nagy pupillájú szemek feletti lapos részből kitüremkedő, rövid szarvpár volt. A lények ezekről kapták a nevüket: először egyszerűen csak ördögöknek hívták Őket, amit később enyhítettek a némileg udvariasabbnak ható latin változattal.

Mindegyikük két hengert vitt a hátán - ezekből rugalmas csövek vezettek az arcukhoz, ahol szoros orr-maszk rögzítette őket a légzőnyílásokhoz. A tartályokban tartott nátronmész szűrte ki a szén-dioxidot a levegőből, hogy az ne legyen mérgező számukra. Anyagcseréjük a kén kivonásán alapult, és a tömegben elől állók időnként megérezhették a diabolik által kilélegzett kénhidrogén szagát.

A szövetségpártiak vezetője is ott állt a tömegben, valahol hátul, ahol nem vonta magára a rendőrség figyelmét. A hatóságok kordonnal választották el a sokaságot az út közepétől, és figyelmesen keresték az utcai drogdíler kölyköket, akik könnyedén eltűntek a sűrű tömegben. A szövetségpárt vezetőjének nyurga alkata, sovány arcából kiemelkedő ornyerge és öszülő haja egyáltalán nem rítt ki az átlagemberek közül.

Elfordult az úttól.

- Rájuk sem bírok nézni!

Társa filozofikusabb alkat lehetett:

- Lélekben nem rondábbak, mint némelyik jóképű politikusunk. Ezek a lények legalább őszintén megmutatják, milyenek belül.

- Kár, hogy igazad van. Készen állunk?

- Teljes mértékben. Egyikük sem fog visszatérni a világára.

- Jó. Innen fogok jelet adni.

A diabolik is beszélgettek, bár ez egyetlen embernek sem tűnt volna fel, lehetett bármilyen közel hozzájuk. Természetesen, számukra hétköznapiak számító hangok kiadásával is tudtak kommunikálni, ám ezúttal más módot választottak. Bizonyos, az emberek számára ismeretlen izmok működésének hatására a szarvaik közti bőrfelület sebes vibrálásba kezdett. Frekvenciájuk miatt az így kiadott hang- hullámok nem csupán a2 emberi fül, de a legkifinomultabb műszerek kivételével az emberi szerkezetek egyike számára sem voltak érzékelhetőek. Emiatt akkoriban a földlakók még egyáltalán nem tudtak a diaboli kommunikáció e formájáról.

Az egyik rezgés így szólt:

- Tudtátok, hogy ez a kétlábúak eredeti szülőbolygója?

- Nem - válaszolták a többiek majdnem egyszerre. Azután egyikük megkérdezte:

- Ezt a kétlábúak kommunikációjából szűrted le, amit oly sokat tanulmányozol, ó, különös barátom?

- Különösnek találsz, mert tanulmányozom a kommunikációt? Többen is foglalkozhatnának ezzel ahelyett, hogy a kétlábúak kultúrájának teljes értéktelenségét hangoztatják. Például sokkal jobb pozícióba kerülünk velük szemben, ha megtudunk róluk ezt-azt. A történelmük érdekes, de egyfajta ijesztő módon az. Végeredményben örülök, hogy rászántam magam és megnéztem a tekerceiket.

- Mégis - jött egy másik rezgés -, a kétlábúakkal kialakított korábbi kapcsolatunkból arra következtethettünk, hogy egyáltalán nem tudják, melyik a szülőbolygójuk. Minden bizonnyal nem tisztelik ezt a bolygót, a Földet, és nem is emlékeznek meg róla rituálisan. Biztos vagy benne, hogy helyes az információd?

- Teljes mértékben. A kétlábúak történelmének ismeretében tökéletesen érthető a rituálé hiánya és az a tény, hogy a bolygó egyáltalán nem számít kegyhelynek. A többi világon lakó kétlábúak nehezen ismerik el a Föld tiszteletét. Ez valahogy kisebbítené a saját világaik független méltóságát.

- Ezt nem egészen értem.

- Én sem értem teljesen, de többnapos olvasás után azt hiszem, már sejtek valamit belőle. Úgy tűnik, hogy eredetileg, még amikor kifejlesztették a csillagközi utazást, a kétlábúak még egyetlen politikai egység alatt éltek.

- Ez csak természetes.

- A kétlábúaknak nem az. Ez szokatlan időszak volt a történelmükben, és nem sokáig tartott. Miután a különböző világokon kialakultak az újabb települések, illetve idővel elértek egyfajta fejlettséget és önállóságot, elsősorban el kívántak szakadni az anyabolygótól. Ekkor kezdődött a kétlábúak történelmének első csillagközi háborúja.

- Borzalmas! Mint a kannibálok!

- Ugye? Napokra tönkrement az emésztésem. Még mindig savanyú, amit felkérődzöm. Mindenesetre, a különféle kolóniák elnyerték a függetlenségüket, így alakult ki az a helyzet, amelyet már mind ismerünk. A kétlábúak minden királysága, köztársasága, oligarchiája és miegyéb csupán maroknyi bolygó összessége egy-egy domináns világgal és néhány alárendelt planétával, amelyek ugyancsak keresik a saját függetlenségüket, vagy a domináns bolygók cserélgetik őket különféle egyezmények alapján. A Föld a legerősebb, mégis kevesebb mint tucatnyi bolygó kötött vele szövetséget.

- Hihetetlen, hogy ezek a lények mennyire vakok a saját érdekeikre. Hát nem rendelkeznek az egységes kormányzat hagyományával abból az időből, amikor még csak egyetlen bolygón laktak?

- Ahogy mondtam, az szokatlan időszak volt számukra. Az egységes kormányzat alig néhány évtizedig maradt fenn. Azelőtt magát ezt a bolygót is számos politikai egységre szabdalják fel.

- Még soha nem hallottam ilyesmiről. - A diabolik mondatai egy ideig összekeveredtek, ahogy egymás szavába vágva adtak (szuperszonikus) hangot felháborodásuknak.

- Pedig ez tény. Egyszerűen ilyen ennek az állatnak a természete.

Ekkor elértek a Védelmi Minisztérium épületéhez.

Az öt diabolik sorban állt az asztal mellett. Testfelépítésük alkalmatlanná tette őket mindenféle „ülésre”. Az asztal másik oldalán az öt ember szintén állt. Számukra, érthető módon, megszokottabb lett volna leülni, de nem kívánták még jobban kihangsúlyozni a természetbeli különbségeket. Az asztal a lehető legszélesebb alkalmas volt, amit be tudtak szerezni - az emberi orrok érdekében, amelyek akaratlanul is grimaszba torzultak, ha megéreztek a diabolik felől érkező kénhidrogénszagot. Ilyen nehézség korábban nem merült fel a diplomáciai tárgyalások során.

A találkozó rendszerint nem tartott tovább fél óránál, és a végén az idegenek minden ceremóniától mentesen fejezték be a beszélgetést, majd távoztak. Azonban ezúttal feltartóztatták őket: egy férfi lépett be, és az öt ember-diplomata utat adott neki. Az újonnan érkezett magas volt, magasabb a többi földlakónál, és úgy viselte az egyenruhát, mint aki már rég hozzászokott az öltözékhez. Kerek arcában nyugodt és hűvös tekintet ült, gyérülő fekete haját még nem érintette meg a dér. Állkapcsától tépett szélű forradás futott le a magas, bőrbarna gallér alá. Kézi energia- fegyver hagyhatta ott a nyomát, amelyet egy rég elfeledett ellenfél fogott rá az utóbbi öt háború valamelyike során.

- Uraim! - szólította meg a vendégeket a földlakó, aki eddig a tárgyalásokat vezette. - Bemutatom a nemzetvédelmi minisztert!

A diabolik megdöbbenek, ámbar arckifejezésük nyugodt és kiismerhetetlen maradt - csak a hangszóró vibrált a homlokukon. Az esemény megzavarta szigorú elképzeléseiket a hierarchiáról. A miniszter csak egy kétlábú volt, mégis, a kétlábúak standardjai szerint magasabb rangú, mint Ők. Vele nem folytathatták le megfelelően a hivatalos tárgyalásokat.

A miniszter tudta, hogyan éreznek az idegenek, de nem volt választása. Legalább tíz percig vissza kellett tartania Őket, amire hétköznapi közbelépés nem lett volna elegendő.

- Uraim! - kezdte. - Elnézésüket kell kérnem, amiért ezúttal hosszabban kell itt maradniuk!

A középső diabolik olyan közel került az angol nyelv elsajátításához, amennyire csak a fajtája képes lehetett erre. Állítólag két szájjal rendelkeztek: az egyik az állkapocs külső szélén helyezkedett el és evésre használták, ami miatt ember szinte sohasem látta mozdulni, mivel a lények csupán a fajtársaik társaságában ettek. Egy kisebb, nagyjából ötcentis szájnílással beszéltek, amelyben nem rejlettek metszőfogak, és amely beszéd közben végig nyitva maradt. A mássalhangzókhoz szükséges gátakat szájpadrólhoz nyomott nyelvháttal képezték. Az eredmény kissé elmosott és rekedtes, de érthető volt.

- Megbocsátanak, de máris szenvedünk - mondta. Közben homloklemezével a földlakók számára hallhatatlanul így szólt: - Meg akarnak fojtani minket a gonosz levegőjünkkel. Nagyobb méregsemlegesítő hengereket kell kérnünk.

- Rokonszenvezek az érzelmeikkel - válaszolta a védelmi miniszter ám ez lehet az egyetlen lehetőségem, hogy szót váltsak önökkel. Esetleg megtisztelnének azzal, hogy velünk étkeznek?

A miniszter mellett álló földlakó nem bírta megállni, és bár csupán egy múló pillanatig, de rosszállóan összevonta szemöldökét. Valamit lefirkantott egy papírlapra, és átnyújtotta azt a miniszternek, aki rápillantott.

„Ne! Kénnel kezelt szénát esznek. Elviselhetetlen a szaga!” - állt rajta. A miniszter összegyűrte a papírt, és

leejtette maga mellé.

- Miénk a megtiszteltetés - felelte a diaboli. - Ha fizikailag képesek lennénk ilyen hosszan elviselni az önök atmoszféráját, akkor köszönettel elfogadnánk a meghívást.

Közben homloklemezén keresztül így szólt társaihoz:

- Csak nem várják el tőlünk, hogy velük együnk és nézzük, ahogy halott állatok tetemeit falják fel! Többé sohasem lenne édes, amit felkérődzöm.

- Érthető ok - bólintott a miniszter, - Akkor rögtön a tárgyra térek. Az eddigi tárgyalások során nem sikerült önökön, a képviselőkön keresztül tiszta képet kapnunk a kormányuk elképzeléseiről azt illetően, hogy mekkora is valójában az önök által elfoglalt tér. Több különböző kérést is előterjesztettünk ez ügyben.

- Amennyire a Föld területeit érinti, megadtuk a meghatározást, miniszter úr.

- Azonban bizonyára önök is belátják, hogy ez mennyire nem kielégítő. A Föld és az önök területei nem érintkeznek, és mind ez ideig semmi mást nem tettek, mint kijelentették ezt a közismert tényt. Igaz volta ellenére a pusztá kijelentés nem kielégítő.

- Nem teljesen értjük. Szeretné, ha tárgyalnánk a határokról köztünk és az olyan független emberkirályságok között, mint amilyen a Vega?

- Természetesen.

- Lehetetlen, uram. Bizonyára ön is megérti, hogy a köztünk és az olyan Önálló birodalmak között, mint a Vega, nincs olyan kapcsolat, amely a Földre tartozna. Az ilyesmit csupán a Vegával tárgyalhatjuk meg.

- Akkor százszor szándékoznak tárgyalni a száz emberi birodalommal?

- Ez szükségszerű. Ugyanakkor rámutatnék, hogy a szükségszerűség nem tőlünk ered, hanem az önök emberi szerveződésének természetéből.

- Akkor ez drasztikus mértékben leszűkíti a tárgyalásaink hatókörét - mondta a védelmi miniszter, de mintha közben máshová figyelt volna. Mintha valamely távoli hangot hallgatott volna.

Felfordulás zaja jött alig hallhatóan a Minisztérium épületén kívülről. Távoli kiáltások, energiafegyverek élénk roppanásai veszték a messzeségbe, közben felhangzottak a rendőrségi helikopterek sietős klakkogásai.

A diabolik nem mutatták ki, hogy hallják-e mindezt, de nem azért, mert udvariasan megtartóztatták magukat, A magas frekvenciák kifinomult érzékelése mellett a hétköznapi zajokra vonatkozó hallásuk meglehetősen tompának számított.

- Hadd fejezzük ki meglepetésünket! Úgy véltük, hogy önök tudatában vannak mindezeknek - jegyezte meg a vezetőjük.

Rendőrruhás férfi jelent meg az ajtóban. A miniszter odapillantott, biccentett, és a rendőrtiszt távozott.

- Valóban - válaszolta röviden a megjegyzésre. - Csupán biztos akartam lenni benne, hogy így áll a helyzet. Bízom benne, hogy holnap készen állnak majd a tárgyalások folytatására.

- Természetesen, uram.

Egyesével és lassan, az univerzum örököseihez illő méltósággal kisorjáltak a helyiségből.

- Örülök, hogy nem akartak velünk ebédelni - jegyezte meg az egyik földlakó.

- Tudtam, hogy nem fogadják el a meghívást - válaszolta a miniszter elgondolkodva. - Vegetáriánusok. Már a húsevés gondolatától is émelyegnek. Tudja, láttam őket táplálkozni. Ezt nem sok ember mondhatja el magáról. Ezen a téren a lábas- jószágainkra hasonlítanak. Benyelik az ételt, azután hosszan ácsorognak, elmélyedve rágszálják a visszakérődzött növényeket. Lehet, hogy közben kommunikálnak is valamely számunkra ismeretlen módon. Közben a nagy alsó állkapcsukkal vízszintesen köröznek, ahogy lassan megörlik...

A rendőr ismét megjelent az ajtóban.

- Mind megvannak? - fordult oda a miniszter.

- Igen, uram.

- Altmayer is?

- Igen, uram.

- Akkor jó.

Mire az öt diaboli kilépett a Minisztérium épületéből, a tömeg ismét összegyűlt. Az idegenek szigorú menetrendet követtek: mindennap pontban délután háromkor hagyták el a hotelszobát, hogy öt perc gyaloglással a Minisztériumba menjenek, ahonnan harminc perc elteltével léptek ki és tértek vissza szállásukra ugyanazon az úton, amelyet ez idő alatt tisztán tartott a rendőrség. Határozottan, szinte mechanikusan gyalogoltak a széles sugárúton.

Félúton jártak, amikor kiáltások hangzottak fel. A tömeg többnyire nem értette tisztán a szavakat, de az energiafegyverek ropogása sokat elmondott, ahogy a fluoreszkáló, halványkék energiavillanások is, amelyek átszelték a levegőt az emberek feje felett. A rendőrségi járművek azonnal begurultak a helyszínre, a kommandósok kivont, energiafegyverekkel vizslatták a sokaságot. Hopperek ugrottak az emberek feje fölé,

azután leérkezve újra a magasba lendültek. Az emberek szétszóródtak, kiáltásaik belevegyültek az egyre növekvő zajba.

Mindezek közepette a diabolik - gyenge hallásuk vagy határtalan méltóságuk okán - ugyanolyan gépiesen folytatták vonulásukat, ahogy elkezdték.

Az egybegyűlt embersereg másik szélén, homlokegyenest átellenben, Richard Sayama Altmayer elégedetten masszírozta az ornyergét. Az idegenek szigorú menetrendje másodpercre pontos tervezést tett lehetővé. Az első zavargások csupán arra szolgáltak, hogy eltereljék a rendőrség figyelmét. Eljött a pillanat...

Ártalmatlan zajgolyócskát lőtt fel maga fölé.

Azonnali válaszképpen robbanó lövedékek szeltek át a levegőt négy különböző irányból: az épületek tetejéről mesterlövészek tüzeltek célpontjaikra.

A töltények becsapódtak, befűrték magukat a diabolik testébe. A lények megrázkódtak a fájdalomtól, azután a kis robbanások véres masszává változtatták a mellkasukat, és az idegenek összerogytak.

A rendőrök a semmiből bukkantak fel és léptek Altmayerhez. A férfi enyhén meglepve nézett rájuk.

Az elmúlt húsz évben csillapodott haragja és megtanulta nyűgöd tan kezelni a helyzeteket, így szelíden mondta:

- Gyorsak voltak, de így is elkéstek - intett a diabolik tetemei felé.

A tömeg ekkor már pánikba esett. Az újabb rendőrségi egységek rekord idő alatt megérkeztek, de nem tehettek mást, mint hogy megpróbálták ártalmatlan irányokba terelni az embereket.

Az egyik rendőr szorosan megragadta Altmayer karját, és kivette a kezéből a hangpisztolyt. Egyéb fegyverek után kutatva gyorsan, megmotozta. Kapitányi rangban állt.

- Hiba csúszott a számításaiba, Mr. Altmayer - mondta mereven. - Egyáltalán nem ontott vért - tette hozzá, és ő is intett a mozdulatlan diabolik felé.

Altmayer döbbenetesen nézett a mutatott irányba. A lények az oldalukra dőlve feküdtek, némelyikük darabokban, felhasadt bőrrel vagy akár kikandikáló vázzal. Azonban a rendőrkapitánynak igaza volt: sem hús, sem vér nem látszott sehol. A lázadó elsápadt, ajkai hangtalanul mozogtak.

A tiszt egészen jól megértette az akaratlan mozdulatot:

- Úgy van. Robotok.

A Védelmi Minisztérium épületéből ekkor léptek ki az igazi diabolik. A rendőrök gumibottal tisztították meg előttük az utat. Arra azonban gondosan figyeltek, hogy a vendégeknek ne kelljen elmenniük a szétfúzott műanyag és alumíniumtetemek mellett, amelyek három percig az ő szerepüket játszották.

- Megkérem, hogy ne ellenkezzen, Mr. Altmayer! - mondta a kapitány. - A nemzetvédelmi miniszter beszélni akar magával.

- Mehetünk, uram... - nyögte az ősz férfi. Az iménti meglepetés és döbbenet helyét átvette a csalódással együtt járó kábulat.

Közel negyed század telt el, mióta Geoffrey Stock és Richard Altmayer utoljára találkozott. Ismét egymással szemben ültek, ezúttal a Védelmi Minisztérium magánirodájában. A meglehetősen puritán berendezés egy íróasztalból, egy karosszékéből és két másik székéből állt, mind sötétbarna. A székek barna kárpitú habszivacs párnát kaptak, amelyek elegendő kényelmet nyújtottak, ám messze álltak bármiféle luxustól. Az asztalon mikrofilmnéző állt és kis tartó számos filmtekerccsel. Az asztallal szemben a jó öreg Elszánt háromdimenziós képe kapott helyet - a miniszter ezen az úrhajón kezdte katonai pályafutását.

- Furcsa így találkozni veled ennyi év után - mondta Stock. - Sajnálom.

Altmayer mosolyogni próbált.

- Mit sajnálsz, Jeff? Én semmit sem sajnálok, csak azt, hogy átvértél azokkal a robotokkal.

- Nem volt nehéz, ráadásul kiváló lehetőséget adott a pártod megtörésére. Biztos vagyok benne, hogy jelentősen veszített a hiteléből. A pacifista háborút akart kirobbantani. A szelíd javaslatok apostola orgyilkosságra vetemedett.

- Ezt a háborút az igazi ellenséggel szemben vívtuk volna - válaszolta Altmayer szomorúan. - De igazad van. A kétségbeesés nyilvánvaló jele, hogy ilyesmire kényszerültem. - Azután, néhány másodperc hallgatást követően: - Mégis, honnan tudad, hogy mit tervezünk?

- Még mindig túlbecsüled az embereket, Dick. Minden összeesküvés leggyengébb láncszemei a benne részt vevő emberek. Huszonöt társad volt. Eszedbe sem jutott, hogy legalább az egyikük informátor is lehet, vagy mondjuk az én alkalmazottam?

Altmayer arcát elfutotta a vér.

- Melyik volt az? - kérdezte hűvösen.

- Bocs, de lehet, hogy még használnunk kell az illetőt!

A lázadó fáradtan dőlt hátra a székén.

- Mit nyertél ezzel?

- Te mit nyertél ezzel? Ugyanúgy mellőzöl minden gyakorlatiasságot, mint annak idején, amikor utoljára láttalak. Azon a napon, amikor inkább börtönbe vonultál, mintsem szolgálatra jelentkezz. Semmit sem változtál. Altmayer a fejét rázta.

- Az igazság sem változott.

Stock türelmetlenül csattant fel:

- Ha az igazság melletted áll, miért buksz el újra? A börtönben töltött idővel semmit sem értél el. Lezajlott a háború, és egyetlen életet sem mentettél meg. Azután kijöttél, és pártot alapítottál, de minden elbukott, amit támogattál. Végül az összeesküvésed sem sikerült. Ötven közelében jársz, Dick, és mit értél el? Semmit.

- Te pedig elmentél háborúzni, hajóparancsnok lettél, azután kaptál egy széket a kabinetben - jegyezte meg Richard. - A szóbeszédnek szerint te lehetsz a következő Koordinátor. Sokat elértél, ez igaz, de nem csak siker és bukás létezik a világon. Sikeres vagy, de miben? Az emberiség tönkretételében? És én mibe buktam bele? A megmentésébe? Nem cserélnék veled. Jusson eszedbe, Jeff, hogy jó célt nem lehet elbukni! Legfeljebb késlelteted a sikert.

- Még ha ki is végeznek a ma történetek miatt?

- Még ha ki is végeznek. Majd valaki más folytatja, és az ő sikere az én sikerem is lesz egyben.

- Hogyan képezed ezt a sikert? Tényleg úgy látod, hogy a bolygórendszerek egyszer még egyesülhetnek egy nagy, Galaktikus Szövetségben? Azt akarod, hogy a Santanni vegye át az irányítást? Tényleg szeretnéd, ha egy vegai mondaná meg, mit tegyél és mit ne? Akarod, hogy a Föld rendelkezzen a saját sorsával, vagy inkább különféle hatalmak véletlenszerű egyvelegének kegyeire bízod?

- Csak annyira lennének a kegyeikre bízva, amennyire ők a miénkre.

- Azzal a kivétellel, hogy még mindig mi vagyunk a leggazdagabbak. Mindent kitermelnének a Szinusz-szektor elnyomott bolygói kedvéért.

- És a kitermelés kifizetődne mindabból, amit nem használnánk el a többé nem létező háborúkra.

- Mindenre van valami válaszod, Dick?

- Már minden kérdést hallottam az elmúlt húsz év során.

- Akkor erre válaszolj: hogyan kényszerítéd rá az uniódat egy olyan emberiségre, amely egyáltalán nem akarja ezt?

- Pontosan ezért akartam megölni a diabolikat. - Altmayer egészen izgatottnak tűnt. Először azóta, hogy bevezették az irodába. - Akkor háborúba kezdünk volna ellenük, és az egész emberiségnek egyesülnie kellett volna a közös ellenséggel szemben. A saját politikai és ideológiai különbözőségeink elhalványodtak volna.

- Te tényleg hiszel ebben? Még ha a diabolik soha nem is ártottak nekünk? Élet- képtelenek a világainkon. A saját bolygóikon kell maradniuk, ahol a levegő tele van kénnel, és maguk a tengerek is nátrium-szulfát-oldatok.

- Az emberiség bebizonyítja majd, hogy igazam van. Atomrobbanáshoz hasonlóan terjednek a galaxisban. Megakadályozzák az úrutazást az olyan naprendszerekbe, ahol oxigéndús atmoszférájú bolygót találnak. Tudják, hogy ezek jók lennének nekünk. Már a jövőt tervezik: helyet csinálnak a saját számlálatlan utódnemzedékeiknek. miközben minket visszaszorítanak a galaxis egy kisebb sarkába, hogy ott halálra háborúzzuk magunkat. Ezer éven belül a rabszolgáik leszünk. Ők a közös ellenség, és az emberiség érzi ezt. Meglehet, hamarabb találsz majd bizonyítékot az igazamra, mint gondolnád.

- A pártod tagjai sokat beszélnek az ókori Görögországról - jegyezte meg a miniszter. - Azt mondják, hogy a görögök népe csodálatos volt, kulturálisan a legfejlettebb a maga idejében, sőt talán korszakokon keresztül az aranykoruk előtt és után. A görögök terelték az emberiséget olyan útra, amelyről azóta sem tértünk le túlságosan. Csupán egyetlen dologban hibáztak: nem egyesítették erőiket. Elbuktak a hódítók előtt, és végül kihaltak. Az ő nyomukban járunk, mi?

- Jól megtanultad a leckét.

- És te, Dick?

- Mire célozol?

- Volt a görögöknek közös ellenségük, amellyel szemben egyesülniük kellett volna?

Altmayer hallgatott.

Stock folytatta:

- A görögök harcoltak Perzsia ellen. Perzsia lehetett volna a nagy, közös ellenség. De nem ismert tény talán, hogy a görög államok jó része a perzsáit oldalán harcolt?

- Igen - felelte Altmayer. - Mert úgy hitték, hogy a perzsa győzelem elkerülhetetlen, és a győztes oldalon akartak állni.

- Az emberek nem igazán változtak meg azóta. Miért gondolod, hogy a diabolik ellenünk törnek? Miről is

beszélünk?

- Nem vagyok a kormányzat tagja.

- Te nem! - csattant fel Stock hevesen, azután higgadtan folytatta: - De én igen. A Vega Liga már szövetséget kötött a diabolikkal.

- Nem hiszek neked. Ez lehetetlen.

- Lehetséges, és meg is történt. A diabolik ötszáz hajót ígértek a Vegának támogatásként, ha bármikor háborúba kezdenek a Föld ellen. Cserébe a Vega lemondott követeléséről a Nigellian-csillagrajt illetően. Ha sikerül megöletned a küldöttséget, akkor kitör a háború, de az emberiség fele a „közös ellenségünk” oldalán harcolt volna. Éppen ezt próbáljuk megakadályozni.

Altmayer habozott, mielőtt ismét megszólalt:

- Készen állok a tárgyalásra. Vagy per nélkül végeztek ki?

- Még mindig hülyeségeket beszélsz. Ha lelövünk, mártírt csinálunk belőled. Ha életben maradsz és csak az embereidet végezzük ki, akkor köpönyegforgatónak fognak tartani. Feltételezett árulóként meglehetősen ártalmatlan leszel.

Így történt, hogy 2788. szeptember 5-én Richard Sayama Altmayert öt év börtönre ítélték minden idők egyik legrövidebb zárt tárgyalásán. Letöltötte a kiszabott időt, és Geoffrey Stockot a szabadulása évében választották meg a Föld Koordinátorává.

3. - 2800. december 21.

Simon Devoire nem bírt megnyugodni. Az alacsony termetű, homokszőke férfi szeplős arca vörösebbnek tűnt a szokásosnál.

- Már sajnálom, hogy eljöttem, Altmayer - mondta. - Ettől neked nem lesz jobb, nekem meg sokat árthat.

- Öreg vagyok már - válaszolta a megszólított nem nagyon árthatok neked.

- Valóban nagyon idősnek tűnt. A századfordulóra már megélte egy évszázad kétharmadát, de belül még öregebb volt, mint amennyinek kívül látszott. Ruhái túl nagynak tűntek, ahogy az évek során teste összebb ment bennük. Csak az orrán nem fogott az idő: ugyanolyan vékonyan és arisztokratikusan meredt a világba, ahogy ifjúkora végére kialakult.

Devoire legyintett.

- Attól tartok, nem rólad van szó, Altmayer.

- Miért nem? Akár el is hihetted, hogy 88-ban elárultam az embereimet.

- Nem, persze, hogy nem. Egyetlen értelmes ember sem hiszi ezt rólad. Viszont a szövetségpártiak ideje lejárt.

Altmayer mosolyogni próbált. Enyhe éhséget érzett; aznap még nem evett, nem maradt rá ideje. Valóban lejárt volna a szövetségpártiak ideje? Az emberek többségének így tűnhet. A mozgalom nevetségessé vált. Az elbukott összeesküvés, a veszett ügy gyakran kap romantikus felhangot. Azonban emlékeznek rá, és nemzedékeken keresztül vonzza a híveket. Feltéve, hogy a bukás elég fennkölt. Azonban ők robotot lóttek, könnyedén túljártak az eszükön, és nevetségessé tették őket - ez halálosnak bizonyult. Halálosabbnak, mint az árulás, az alkalmatlanság és a bűn együttvéve. Nem sokan hitték el, hogy Altmayer feláldozta társait a saját életéért, de a Szövetség Pártja nevetség tárgyává vált, és ez hatásosnak bizonyult.

A vezető azonban mindvégig ugyanaz a makacs alak maradt, aki a bukás előtt volt.

- A szövetségpártiak ideje sohasem fog lejárni - mondta. - Addig nem, amíg az emberi faj létezik.

- Ezek csak szavak - legyintett Devoire türelmetlenül. - Fialat koromban még többet jelentettek. Mostanára elfáradtam.

- Hozzáférés kell a szubéteri rendszerhez.

A férfi vonásai megkeményedtek.

- És rögtön rám gondoltál. Bocs, Altmayer, de nem engedhetem meg, hogy a saját céljaidra használd a rádiómat!

- Valaha szövetségpárti voltál!

- Arra ne építs! - jegyezte meg Devoire. - Az már a múlt. Most devoirista vagyok. Legalábbis azt hiszem. Egy ideig még szeretnék élni.

- Akár a diabolik talpa alatt is? Addig akarsz élni, amíg hagyják, és akkor halsz meg, amikor ők úgy döntenek?

- Ezek is csak szavak.

- Helyesled az összgalaktikus konferenciát?

Devoire egészen elvörösödött; hirtelen olyan ember benyomását keltette, akinek túl sok vér telíti meg az ereit. Dühösen válaszolt:

- Miért ne? Mit számít, hogyan érjük el az emberiség szövetségét? Ha még mindig szövetségpárti vagy, akkor mi ellenvetésed lehet az emberiség egységével szemben?

- Egység a diabolik irányítása alatt?

- Mi a különbség? Az emberiség nem képes összefogni saját magát. Hadd vezessenek bele minket a szövetségbe, hiszen úgylis az egység a lényeg! Hánynom kell az egésztől, Altmayer, hányom kell a hülye történelmünktől! Belefáradtam az idealizmusba úgy, hogy nincs mit idealizálni. Az emberek mindig is emberek maradnak, és ez az egyetlen akadálya mindennek. Lehet, hogy minket valóban korbáccsal kell a megfelelő irányba terelni. Ha így van, akkor nekem teljes mértékben megfelel, ha épp a diabolik emelik fel a korbácsot.

- Ostoba vagy, Devoire - mondta Altmayer szelíden. - Te is tudod, hogy ez nem lesz igazi egység. A diabolik azért hívták össze a konferenciát, hogy döntőbíróként játsszanak minden aktuális emberi vitában, és közben a saját malmukra hajtsák a vizet. Azután persze továbbra is megtartják a legfelsőbb bíróság szerepét. Te is tudod, hogy nem áll szándékukban kialakítani egy igazi, központosított emberi kormányzást. Inkább afféle egymásba kapcsolódó igazgatóságok sorozatára számíthatunk. Minden emberi kormány ugyanúgy intézi majd az ügyeit, mint azelőtt, és ugyanúgy járja majd a saját útját, mint azelőtt. Egyszerűen csak hozzászokunk majd, hogy a diabolikhoz fordulunk minden apró-cseprő bajunkkal.

- Honnan tudod, hogy így lesz?

- Komolyan azt hiszed, hogy van bármi más lehetőség?

Devoire az alsó ajkát rágta.

- Talán!

- Akkor próbáld meg kívülről nézni az egészet, Simon! Még azt a függetlenségünket is elveszítjük, amellyel most rendelkezünk.

- Mintha olyan sok jót hozott volna nekünk ez a függetlenség! Mire használnánk? Ezt most nem akadályozhatjuk meg. Stock Koordinátor legalább ugyanúgy aggódik a konferencia miatt, mint te, Altmayer, de ő is tehetetlen. Ha a Föld nem vesz részt a tanácskozáson, akkor nélkülünk alakítanak uniót, és a diabolik mellett az emberiség java részével is szembekerülünk.

- Mi lenne, ha minden kormány kihátrálna?

- Hallottál már olyasmiről, hogy minden emberi kormányzat egyszerre tegye ugyanazt? Te semmiből sem tanulsz, Altmayer?

- Újabb tények kerültek elő.

- Mint például? Tudom, hogy hülye vagyok, ha megkérdem, de csak hajrá!

- Hűsz éven keresztül a galaxis nagy részét elzárták az emberek űrhajói elől - válaszolta az idősebb férfi. - Ezt te is tudod. Senki sem tudta, mi mehet a diabolik területén. Ugyanakkor, épült néhány emberi telep is a határainkon belül.

- És?

- És esetenként emberek szöknek át a galaxisnak abba a kisebb részébe, amely még az embereké és szabad maradt. A Föld kormányzata olyan jelentéseket kap, amelyeket nem mer nyilvánosságra hozni. Azonban a kormányban sem mindenki bírja elviselni ezt a gyávaságot. Egy darabig még tűrik, azután cselekednek. Az egyikük meglátogatott. Természetesen, nem mondhatom meg, hogy melyikük jött el hozzám, de a lényeg egyébként is az, hogy kaptam bizonyos dokumentumokat. Hivatalos, megbízható és valódi dokumentumokat, Devoire!

A rádiós vállat vont.

- Miről szólnak? - Egészen feltűnően fordította maga felé az íróasztalra tett órát, így Altmayer is láthatta a csillogó fémfelületen izzó, vörös számokat: 22:31, és az egyes pont akkor váltott kettesre, amikor rápillantott.

- Az egyik bolygót Csu Hszinek nevezték el a telepesei. Nincs nagy népessége, talán kétmillió lehet. Tizenöt évvel ezelőtt a diabolik leszálltak körülötte néhány másik bolygón; ebben az utóbbi tizenöt évben emberi hajó nem közelítette meg a Csu Hszit. A múlt évben a diabolik odalátogattak. Vittek magukkal egy nagy szállítóhajót is, tele nátrium-szulfáttal és olyan baktériumkultúrákkal, amelyek az ő világaikon honosak.

- Ezt nem veszem be...

- Azért megpróbálhatnád - jegyezte meg Altmayer ironikusan. - Nem olyan nehéz. A nátrium-szulfát feloldódik bármelyik világ óceánjaiban. A kénes vízben a baktériumaik növekedni és többszöröződni kezdenek, hatalmas mennyiségben termelik a kénhidrogént, amely előbb-utóbb megtölti a tengereket és az atmoszférát. Ezután bevihetik a növényeiket és állataikat is, végül odaköltözhetnek. Újabb bolygó lesz alkalmas arra, hogy diabolik éljenek rajta. Az emberek számára viszont élehetlenné válik. Időbe kerül, de nekik van rá idejük. Ők már egyesültek, és...

- Na, ide figyelj! - vágott közbe Devoire undorodva. - Ez így lehetetlen! A diaboliknak már most is több bolygójuk van, mint amennyit használni tudnak.

- Ha a jelenlegi céljaikat nézzük, akkor igazad van. Azonban ezek olyan lények, akik főként a jövőjüket tartják szem előtt. Magas születési arány és alacsony halálozási ráta. Előbb-utóbb megtölthetik a galaxist. Mennyivel lenne jobb nekik, ha az egyedüli értelmes életet jelentenék a galaxisban?

- De hát pusztán fizikai alapon is lehetetlen! Tudod te, hány millió tonna nátrium-szulfát kell egy bolygó óceánjainak a megtöltéséhez?

- Értelemszerűen egy bolygónyi készlet.

- És gondolod, hogy kivonják az egyik bolygójukról, csak hogy létrehozzanak egy másikat? Mit nyerne velem?

- Ugyan már, Simon, gondolkodj! Több millió olyan planéta van a galaxisban, amely a légköre, a hőmérséklete vagy a gravitációja miatt lakhatatlan. Nem csak nekünk, nekik is hasznavehetetlenek. Ezek közül egészen sok világon található elegendő ként a terv kivitelezéséhez.

Devoire elgondolkodott a hallottakon.

- Mi lesz a bolygón lakó emberekkel?

- A Csu Hszin? Eutanázia. Kivéve azt a keveset, aki időben elmenekül. Fájdalom- mentesen, gondolom. A diabolik nem kegyetlenek, csak hatékonyak.

Altmayer kivárt. A másik férfi keze ökölbe szorult, azután elernyed.

- Tedd hírré! - javasolta az idős lázadó. - Terjeszd el a csillagközi szubéteri hálózaton! Küldd el a dokumentumokat a világaink fogadóállomásainak! Ha megcsinálod, mindenki le fogja mondani az összgalaktikus konferenciát.

Devoire széke megnyikordult, ahogy a férfi felállt.

- Tudod bizonyítani?

- Megcsinálod?

- Látni akarom a bizonyítékokat!

Altmayer elmosolyodott.

- Gyere velem!

Már várták, amikor visszaért a lakásának nevezhető, bútorozott szobába. Először észre sem vette őket. Nem figyelt fel a kis járműre sem, amely lassan követte tisztos távolságból. Lehajtott fejjel ballagott, azt számolgatta, mennyi ideig tart a rádiósnak eljuttatni az információt az úr különböző pontjaira. Meddig tart, mire a Vega, a Santanni és a Centaurus fogadóállomásai közléseket a híreket? Meddig tart szerteküldeni a dokumentumokat az emberlakta galaxis minden szegletébe? Ily módon, gondolataiba merülve haladt el a két civil ruhás nyomozó között, akik az albérletének helyet adó épület bejáratánál álltak.

Csak akkor fordult meg és indult volna rögtön kifelé, amikor kinyitotta a szobája ajtaját, ám addigra a két civil ruhás már mögötte állt. Meg sem próbálkozott erőszakos szökéssel, ehelyett bement a szobájába, és leült a padlóra. Nagyon öregnek érezte magát. „Csak egy órára és még talán tíz percre kell feltartóztatnom őket” - gondolta, lázasan keresve a módot, amellyel kivitelezheti ezt.

A sötétben ülő férfi felnyúlt, és felkattintotta a fali világítás kapcsolóját. A fal lágy izzásában meglepően jól láthatóan kirajzolódott a fickó kerek arca és kopaszodó, ősz hajjal keretezett feje.

- Megtisztelő, hogy maga a Koordinátor látogat meg! - jegyezte meg Altmayer.

Mire Stock:

- Régóta barátok vagyunk, Dick. Rendszeresen találkozgatunk.

A lázadó nem válaszolt.

- A birtokodba kerültek bizonyos kormányzati iratok - kezdte Stock.

- Valóban? - kérdezte Richard. - Ha tényleg így van, akkor meg kellene találnod őket, nem, Jeff?

A Koordinátor fáradtan felállt.

- Ne hősödj, Dick! Hadd mondjam el, mi áll azokban az iratokban! Környezet- tanulmány a Csu Hszin bolygó kénesítéséről. Igaz?

Altmayer az órára pillantott.

- Ha késleltetni akarsz vagy félre akarsz vezetni, altkor csalódnai fogsz - jegyezte meg Stock. - Tudjuk, hol voltál. Tudjuk, hogy odaadtad a papírokat Devoire-nak. Azt is tudjuk, mit akar tenni velük.

A lázadó mereven ült, arcán megremegett a papírvékony bőr.

- Mióta tudjátok?

- Amióta te, Dick! Nagyon kiszámítható vagy! Éppen ezért használtunk fel téged. Szerinted az a vizsgálóbiztos a tudtunkon kívül keresett meg?

- Nem értem.

- Dick! A Föld kormánya nem aggódik az összgalaktikus konferencia miatt. Nem vagyunk

szövetségpártiak, tudjuk jól, hogy milyen az emberiség. Szerinted mi történne, ha a galaxis többi része is rájönne, hogy a diabolik kénezik az oxigéndús világokat?

- Nem, ne is válaszolj! Te Dick Altmayer vagy, biztosan felháborodottan mondanád, hogy lemondják a konferenciát, azután szerető, testvéries egységbe kovácsolódnak, nekimennek a diaboliknak, és legyőzik őket.

Stock elhallgatott. Olyan hosszú szünetet tartott, mintha nem is akarná folytatni mondandóját, azután mégis így szólt suttogva:

- Ostobaság... A többiek azt mondanák, hogy saját céljai érdekében a földkormány át akarja verni őket, ezért hamis dokumentumokkal próbálja megakadályozni a konferencia összehívását. A diabolik mindent letagadnának, és mindenki találna rá okot, hogy higgyen nekik. Elővennék a Földdel kapcsolatos régi sérelmeiket és megfélemléznék a diaboliktól elszenvedett sérelmekről. Beláthatod, hogy nem támogatunk ilyesfajta beszámolót.

Altmayer feleslegesnek és kimerültnek érezte magát.

- Megállítjátok Devoire-t Mindig már azelőtt biztos vagy a bukásomban, mielőtt megtörténne. Túl keveset hiszel embertársaidról...

- Várj! Nem mondtam, hogy megállítjuk a rádiós barátodat. Csak annyit közöltem, hogy a kormány nem támogatja az ilyesfajta kitarulkozást, és tartom is magam ehhez. Ettől a beszámoló még megtörténik, csak hogy utána Devoire-ral együtt letartóztatunk, és ugyanolyan vehemensen tagadunk mindent, ahogy a diabolik is tesz majd. Így megváltozik az egész helyzet. A Föld kormánya eltávolodik az iratokban található állításoktól. Emiatt a többi emberi kormánynak úgy tűnik majd, hogy a saját önző érdekeink miatt rejtegetni próbáljuk a diabolik bűneit, mert esetleg külön megegyeztünk velük. Tartani fognak ettől a titkos egyezménytől, és egyesítik erőiket ellenünk. Csak hogy, ha ellenünk szövetkeznek, akkor a diabolik ellen is szövetkeznek. Csak azért is el akarják hinni a dokumentumok állításait, és lemondják a konferenciát.

- Megint hadat üzentek - foglalta össze Altmayer reménytelenül. - És megint nem az igazi ellenségnek. Emberek harcolnak majd egymás ellen, és amikor a háború véget ér, megint a diabolik nyerik a legtöbbet.

- Nem lesz háború - folytatta a Koordinátor. - Egyetlen bolygórendszer sem meri úgy megtámadni a Földet, hogy a diabolik a mi oldalunkon állnak. Csak elhatárolódnak tőlünk, és diabolivelles propagandába kezdenek. Később, ha háború törne ki köztünk és a diabolik között, a többi kormány minimum semleges maradna.

Stock is nagyon öregnek tűnt. „Mindketten megöregedtünk - gondolta Altmayer.

- Mindketten haldoklunk...” így szólt:

- Miért gondolod, hogy a diabolik támogatni fogják a Földet? Átverheted a többi kormányt azzal, hogy hamisnak tünteted fel a Csú Hszi kénezéséről szóló iratokat, de így nem vered át a diabolikat. Egy pillanatig sem hiszik majd, hogy a földi kormány őszintén hamisítványnak tartja azokat a papírokat.

- Ó, dehogynem! - mosolyodott el Geoffrey Stock. - Tudod, azok az iratok tényleg hamisak. Lehet, hogy a diabolik tényleg tervezik az emberlakta bolygók kénezését a jövőben, de nincs tudomásunk róla, hogy máris megpróbálkoztak volna vele.

2800. december 21-én Richard Sayama Altmayer harmadszor és utoljára vonult börtönbe. Nem perelték be, nem ítélték el a szó szoros értelmében. Erősen korlátozták a mozgásterét és csupán néhány államhivatalnok beszélhetett vele, egyébiránt gondoskodtak a kényelméről. Természetesen sohasem ismerhette meg az aktuális híreket, így nem tudhatta, hogy fogsága második esztendejében a Föld egyik hadosztálya meglepetésszerű támadást indított a diabolik flotta néhány hajója ellen a Szíriusz közelében, és ezzel kezdetét vette a háború.

2802-ben Geoffrey Stock meglátogatta fogságban lévő barátját. Altmayer meglepetten állt fel, hogy üdvözölje.

- Jól nézel ki, Dick! - mondta Stock köszönés helyett.

Órá magára ez nem volt igaz. Valahogy az egész lénye megsűrűlt. Még mindig a haditengerészet kapitányi egyenruháját viselte, de már nem feszült rajta úgy, mint régen. Meggörnyedt, és bár ennek nem volt tudatában, egy éve sem maradt. Igazából az sem zavarta volna, ha tudja. „Már éltem annyit, amennyit kellett” - mondogatta magának néha, ha eszébe jutott a halál lehetősége.

Altmayer nézett ki idősebbnek, mégis élt még több mint kilenc évig.

- Micsoda váratlan öröm! És mivel már börtönben vagyok, ezúttal nem jöhettél azért, hogy rács mögé dugj...

- Azért jöttem, hogy kiengedjelek. Ha te is akarod.

- Miért, Jeff? Biztos van rá valami jó okod. Ismét fel akarsz használni?

Stock mosolya csupán egy pillanatra villant fel.

- Felhasználni? Persze! Csak hogy ezúttal te is beleegyezel majd... Háborúban állunk.

- Kivel? - kérdezte Altmayer döbbenetben.

- A diabolikkal. Már hat hónapja tart.

A szövetségpárti összetette a kezét, vékony ujjai idegesen találkoztak,

- Semmit sem hallottam erről.

- Tudom. - A Koordinátor összekulcsolta kezét a háta mögött, és meglepve vette észre, hogy belül megremegett. - Hosszú utat tettünk meg együtt, Dick. Ugyanazért a célért küzdöttünk... - Ne, hadd mondjam végig! Gyakran el akartam magyarázni neked a nézőpontomat, de úgysem értetted volna meg. Nem az a fajta ember vagy, aki könnyen megért másokat, amíg nem látod az eredményeket. Tudod, huszonöt évesen jártam először diabolik lakta világon. Már akkor tudtam, hogy csak két lehetőség maradt: vagy ők, vagy mi.

- Én is ezt mondtam... - Altmayer csak suttogott. - Már kezdettől fogva.

- Nem volt elég mondogatni. Rá akartad kényszeríteni az emberek kormányait, hogy egyesüljenek ellenük, de ez politikailag lehetetlen volt. Senki sem akarta. Az emberek nem diabolik. A diabolik között az egyéniségtudat igen alacsony, szinte nem is létezik. Nálunk viszont ez a személyiség legmeghatározóbb vonása. Nálunk nincs is olyasmi, hogy politika, nálunk viszont nincs semmi más. Képtelenek arra, hogy ne értsenek egyet, ezért van az egész fajnak egyetlenegy kormány szerve. Mi soha nem értünk egyet. Ha egyetlen kis szigeten kellene együtt élnünk, azt is legalább három részre osztanánk.

- Azonban a mi erőnk pont az egyet nem értésben rejlik! Valaha a szövetségpártiak nagyon sokat beszéltek az ókori Görögországról. Emlékszel, ugye? Az embereid pont a lényegét nem látták. Arról beszéltek, hogy Görögország sohasem egyesült, és ezért hódították meg. Előbb azonban még legyőzte a gigantikus Perzsa Birodalmat, így, szétaprózódva. Mégis, szerinted hogyan?

- Rá kell mutatnom, hogy a görög városállamok évszázadokig harcoltak egymás ellen. Rákényszerültek, hogy jelentősen felfejlődjenek a harcászat terén, így tudásuk jóval felülmúlta a perzsákét. Ezt még maguk a perzsák is felismerték, és birodalmuk utolsó évszázadában nagy becsben tartották a hadaikban szolgáló görög zsoldoscsapatokat. Ugyanez elmondható az atomkor előtti Európa kis nemzetállamairól, amelyek évszázadokig egymással viszálykodva annyira felfejlődtek, hogy kétszáz évig visszatartották Ázsia hozzájuk képest gigantikus birodalmait.

- Végül pedig, ez a helyzet velünk is. Roppant galaktikus kiterjedése ellenére a diaboli birodalom sohasem háborúzott. Katonai gépezete masszív ugyan, de soha nem kellett bizonyítania. Az utóbbi ötven évben csak annyit fejlődtek, amennyit le tudtak másolni a különféle emberi haditengerészeti technológiájából. Ugyanakkor az emberiség különböző szegmensei egymással vetélkedve fejlődtek. A hadiipar terén minden bolygórendszer próbált a szomszédai elé kerülni. Rákényszerültek. Mindenkinek részt kellett vennie a túlélési versenyben. A végére azonban majdnem minden bolygórendszerünk Önmagában is méltó ellenfél lett az egész diaboli birodalom számára. Feltéve, hogy egyikünk sem áll az ellenség oldalára.

- Ennek megakadályozása érdekében állítottuk célkeresztbe a földi kormányzatot. Amíg nem volt biztos, hogy egy a Föld és a diaboli birodalom közti háborúban a többi emberlakta bolygórendszer legalább semleges marad, addig nem lehetett támadást indítani. Sőt addig az unió is lehetetlen volt. A harcászati tökéletesség felé tartó versenynek is folytatódnia kellett. Amint azonban biztosak lehettünk a semlegességben, rögtön hadat üzentünk. Mindehhez a két évvel ezelőtti átverés segített hozzá.

Altmayer sokáig ült mozdulatlanul, a gondolataiba mélyedve. Végül így szólt:

- Mi lesz, ha mégis a diabolik győznek?

- Nem fognak - felelte Stock. - Két héttel ezelőtt az egyesített flották közös hadműveletet indítottak, és gyakorlatilag veszteség nélkül megsemmisítették a diabolik fő haderejét, pedig ők hatalmas túlerőben voltak. Akár fegyvertelen hajókat is küldhették volna. Erősebb lövegekkel rendelkezünk, amelyeknek nagyobb a hatótávolsága, és jóval pontosabbak is, mint az övéké. Háromszor gyorsabbak vagyunk náluk, mivel kifejlesztettük az antiakszelerátort, ők pedig valószínűleg még nem is hallottak róla. A csata óta tucatnyi emberlakta rendszer csatlakozott a győztes oldalhoz és üzent hadat a diaboliknak. Tegnap az ellenség fegyverszünetet kért és tárgyalást kezdeményezett. A háború gyakorlatilag véget ért, és a diabolik visszaszorultak a korábbi területükre. Ezentúl csak olyan mértékben terjeszkedhetnek, amennyire mi hagyjuk nekik.

Altmayer mormolt valamit maga elé.

- Azonban kialakult az igény az unióra - folytatta a Koordinátor. - A görög városállamok azért dőltek romba Perzsia legyőzése után, mert tovább hadakoztak egymással. Így előbb Macedónia, azután Róma is meghódította őket. Miután Európa kolonizálta az amerikai kontinenst, szeleteket vágott ki Afrikából és meghódította Ázsiát, a tovább folytatódó európai háborúk romba döntötték a kontinenst.

- Széthúzás a győzelemig, azután egység. Most már könnyebb létrehozni az uniót. Az egyik alegység egyedül is sikerrel járt, és a többi egymást lökdösve próbál részesülni a sikerből. Toynbee, az író mutatott rá először, hogy ez a különbség a domináns kisebbség és a kreatív kisebbség között.

- Mi vagyunk a kreatív kisebbség. Különböző emberi kormányzatok szinte spontán módon vetették fel egy közös szervezet, az Egyesült Világok gondolatát. Több mint hetven bolygórendszer vesz részt az első gyűlésen,

hogy megalkossák a szövetség alapító okiratát. Biztos vagyok benne, hogy idővel a többiek is csatlakozni fognak. Szeretnék, ha te is tagja lennél a földi delegációnak.

Altmayer azon kapta magát, hogy könnybe lábadt a szeme.

- Nem... nem értem, mit akarsz ezzel. Igazat beszélsz?

- Minden úgy történt, ahogy elmondtam. Te voltál a kiáltás a vadonban, Dick, és szövetségért kiáltottál. A te szavad sokat számít majd, ha megkezdődnek a tárgyalások. Hogy is mondtad? Jó célt nem lehet elbukni?

- Nem! - kiáltotta Altmayer hirtelen jött energiával. - És úgy látszik, a te célod is a jó cél volt.

Geoffrey Stock kiismerhetetlen arccal állt az ajtó mellett.

- Ugyan már, Dick! Mindig is félreértetted az emberi természetet. Amikor az Egyesült Világok elképzelése megvalósul, és töretlen békében felnövekedett nemzedékek múlva az emberek visszatekintenek erre a legutóbbi háborúra, nem fogják megérteni a módszereimet. Nekik én csak a halál és a pusztítás utolsó nagykövete leszek.

Azonban a te kiáltásaidra, a te ideáidra örökké emlékezni fognak.

Elfordult, és kifelé indult, így Altmayer épp csak hallotta az utolsó mondatot:

- Ha majd eszükbe jut szobrokat állítani, én nem kapok egyet sem...

Áll egy szobor a Galaxis Egyesült Világainak szívét jelentő ötven zsúfolt négyzetmérföld egymás fölé tornyosuló épületei közötti egyetlen békés kis foltban, a Hősök Parkjában...

(Habony Gábor)